

жалостъ чувствуваше той къмъ убития и къмъ самия себе си, убиеца.

Като изгуби и послѣднѣото отъ дѣцата си, Пела нѣмаше дори сили да тѣжи за тази загуба. Той самъ се обърна на камѣкъ, но камѣкъ, за какъвто се разправя въ приказкитѣ: който издава звукове и стонове, неуловими за човѣшкия слухъ.

Пела знаеше, какво го чака и разбираше какъ ще се случи то. И това събитие вече го не плашѣше: напротивъ, той го искаше, като че животътъ му тежеше.

Сабилія трепна отъ радостъ, когато послѣдната бѣда порази нейния врагъ; но въ сжщото врѣме се и уплаши, да не би да се закѣснѣе съ отмъщението; да не би врагътъ самъ да умре. И тя заговори съ тихъ, мраченъ гласъ, пропитъ съ омраза:

— Камата на твоя баща виси на стѣната. Има още врѣме. Но скоро, може да стане късно.

Орнандучио делъ Леоне сне оржжието отъ стѣната и го втѣкна на поясъ. И послѣ дълго седѣ мълчаливъ, безъ да отговори на майка си. Омръзнало му бѣше вече всичко това. Е, разбира се, всичко ще стане, както е било писано, но нему се не искаше да се говори по това и той даже не обичаше да мисли за него. Отмъщението му се виждаше сега низко и срамно дѣло, а юношеското му сърце жаждуваше за велики подвизи. И той бѣше хладенъ съ майка си, когато му заворѣше за Пела. А Сабилія само чакаше, — кога ще удари часа?

Чакаше това и Пела.

Веднажъ по вечеря той отиваше къмъ града, слѣдъ като бѣше се разходилъ изъ ливадитѣ; вър-